

benhavns Teater, der også skal have bevillingsmyndighed.

Men samtidig kan man jo konstatere, at i og med at vi nu har givet Københavns Teater så meget magt, at Københavns Teater også selv kan bestemme, hvor mange teatre der skal være med i Københavns Teater, så sender vi altså også et problem ud til nogle kommuner en gang imellem. Vi har allerede sendt et problem ud til Gladsaxe Kommune. Men ikke nok med det, vi sender også et problem ud til hele egnsteaterområdet, som regeringen jo nu har lagt loft over.

Så er det bare, jeg appellerer til, at man prøver at finde ud af, hvordan vi får lavet en bestyrelse, som også holder sig dette for øje, og som ikke bare siger: O.k., vi får ikke flere bevillinger, jamen så smider vi et teater ud.

Det vil være et teater, der så skal hente sin bevilling fra Scenekunstudvalgets lillebitte bevilling på vistnok 20 mio. kr. eller fra egnsteaterordningen med også en lillebitte bevilling eller fra de små storbyteatre, som heller ikke har en særlig stor bevilling.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg deler fuldstændig fru Elsebeth Gerner Nielsens opfattelse af den frustration, der er i det københavnske teaterliv, nemlig at der ikke er penge nok. Det var jo det, der banede vej for, at man lukkede Gladsaxe Teater, plus at der også var nogle problemer på Gladsaxe Teater. Så igen er det ikke, fordi jeg er uenig i analysen og frustrationen, slet ikke, men jeg tror bare, at vi går en forkert vej ved at spole tilbage til en anden struktur end nu. Jeg synes, Københavns Teater skal have en chance til at bevise dueligheden i længere tid. Jeg synes meget hellere, at oppositionen skulle samle sig sammen til – det har vi jo også stort held med, vil jeg sige – at få større økonomisk volumen ind i det københavnske teaterliv. Det tror jeg faktisk ville klare mange problemer.

Kl. 13.25

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 139: Forslag til lov om ændring af teaterloven. (Revision af egnsteaterordningen).

Af kulturministeren (Brian Mikkelsen). (Fremsat 31/1 2007).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kim Andersen (V):

Det sidste forslag, vi har på Folketingets dagsorden i dag, er også et lovforslag fra kulturministeren, og det er et spørgsmål om, at vi skal have revideret reglerne for egnsteatrene. Jeg skal med det samme afsløre, at det støtter vi i Venstre.

Egnsteatrene finansieres jo i dag af kommunerne og af staten i forening med en fast refusion på 50 pct. Egnsteatrene er lokalt forankrede og udspringer af lokalt initiativ, vilje og virkekraft. Det er godt og positivt. Sådan skal det fortsætte med at være.

Men vi skal naturligvis lade økonomien i finansieringen af egnsteatrene indgå i en rimelig prioritering med andre kulturområder, og vi er også nødt til at erkende, at der skal være en vis styring i økonomien. Derfor støtter vi, at der indføres en rammestyring af bevillingen af statsrefusionen i forhold til de kommunale tilskud til egnsteatrene. Det er ret og rimeligt.

Så vidt jeg husker, er den offentlige finansiering af egnsteatre over de sidste 5-6 år på det nærmeste fordoblet, og vi ved jo også, at der i de næste 3-4 år, som vi kan se frem, er penge til at fortsætte på et niveau som det, vi kender i dag, og vi ved, at der er nye egnsteatre på trapperne, og at genren vokser. Vi har i dag omkring 31 egnsteatre.

Samtidig vil det her lovforslag betyde, at vi får mulighed for at øge kvaliteten på området. Der kan stilles nogle krav, for at man kan få støt-

ten, krav om egenproduktion, det, at der er en fast scene, og at man har en vis kontinuerlig drift af egnsteatret. Det synes vi også er fair og i orden. Det er altså offentlige midler, vi har med at gøre, det er skatteborgernes penge, og derfor skal man naturligvis både have en forventning om og kunne stille nogle krav til, at de anvendes fornuftigt.

Samtidig foreslås det, at der etableres en egnsteaterkonsulentordning, som kan bistå egnsteatrene med at rådgive og kvalitetsudvikle, og som også kan indstille til Kunstrådet vedrørende tilskudsspørgsmål, men dog sådan, at det til enhver tid er Kunstrådet, der har det endelige ord, den endelige myndighed.

Vi synes, det er et meget fornuftigt forslag. Vi er sikre på, at det vil være med til at støtte og udvikle egnsteatrene, så de fortsat indgår i en nuanceret mosaik af et rigt teaterliv ud over hele landet. Københavns Teater, de store landsdels-scener, de små storbyteatre og egnsteatrene er jo med til, at vi har et rigt og kvalitetspræget teaterliv her i landet. Det er vi glade for i Venstre. Det vil vi gerne fortsat støtte.

Der er nybrud, der er udvikling, og der er kreativitet i dansk teater i de her år. Det er godt, for teatret er i virkeligheden en basiskunst, som er forudsætningen for så meget anden kulturel virksomhed. Derfor glæder vi os over, at vi er med til at sikre, at også teatrene har gode udviklingsmuligheder.

Vi støtter forslaget.

Kl. 13.30

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. Der er lige en enkelt spørger. Det er fru Elsebeth Gerner Nielsen.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hvordan kan det være, at et decentralt og liberalt orienteret parti som Venstre mener, at det er vigtigere, at staten har sikkerhed for, hvor mange penge der skal bruges på et område, end at kommunerne har det? For det er jo rigtigt, at nu får kulturministeren og først og fremmest finansministeren fuldstændig styr på, hvor mange penge der hvert eneste år skal bruges på egnsteaterområdet.

Til gengæld ved den enkelte kommune ikke noget som helst om, hvad refusionsprocenten bliver. Det vil sige, at usikkerheden nu er overladt til kommunerne. Mener hr. Kim Andersen ikke, at det er et problem, at det i den her situa-

tion er de smalleste skuldre, der skal bære usikkerheden? Mener hr. Kim Andersen ikke, at staten rent faktisk har den økonomiske pondus, der gør, at man kunne rumme en lillebitte usikkerhed på et sted mellem 5 og 10 mio. kr. om året?

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

For mig er det principielt vigtigt at slå fast, at vi skal vedstå en prioritering af udgifterne inden for de forskellige områder. Det skal vi også inden for egnsteaterområdet i forhold til andre kulturaktiviteter. Det er jo også det, vi gør inden for musikskolerne og inden for andre områder. Der har vi også en prioritering på den her måde.

Jeg synes i modsætning til fru Elsebeth Gerner Nielsen, at man skal glæde sig over, at der i virkeligheden er grøde i egnsteatrene rundt omkring i landet, at man skal notere sig med tilfredshed, at det samlede offentlige tilskud til egnsteatervirksomhed over de sidste 5-6 år, så vidt jeg husker finansloven, i hvert fald er fordoblet, og at økonomien i de kommende år er sikret, med henblik på at den udvikling kan fortsætte.

Så er det jo op til de årlige finanslovforhandlinger, hvem der vil bære og tage ansvar i den sammenhæng og sørge for at præge den økonomiske virkelighed fremadrettet også for egnsteatrene.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I forvejen er kommunerne jo holdt i meget, meget stramme tøjler af regeringen, og man har etableret et skattestop, som går hårdt ud over kommunerne. Set i det lys finder hr. Kim Andersen så ikke, at de kommentarer, der bl.a. er kommet fra KL, virkelig har noget på sig? Man siger simpelt hen fra KL's side, at det da ikke er rimeligt, at en kommune skal bære usikkerheden med hensyn til, hvor mange egnsteatre der bliver i Danmark. Det bør da være staten.

Staten har da den økonomiske pondus, der gør, at man sagtens kan bære en usikkerhed på mellem 5 og 10 mio. kr., mens det til gengæld kan være et kæmpe problem ude i en kommune. Hvis man f.eks. skal etablere et nyt egnsteater, vil det da være vanskeligt at argumentere det igennem, når man ikke på forhånd ved, hvor mange penge fra staten man kan få til sit egnsteater. Det er da rigtigt, at der har været en fantastisk vækst i de senere år, men der er da stor fare for, at den vækst stopper nu, fordi hele den

økonomiske usikkerhed kommer til at ligge ude i kommunerne.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg synes i og for sig, at det er meget naturligt, at det er kommunerne, der har førertrøjen på i den her sammenhæng. Egnsteatret er i sin tænkning og i sin idé noget, der er lokalt forankret og udspringer af et helt lokalt initiativ. Mere decentralt kan det jo ikke blive, helt i overensstemmelse med, hvad en kommune er, og hvad vi ønsker at lægge i det kommunale selvstyre her i landet.

Selvfølger kan staten rumme en risiko på 5 eller 10 mio. kr. i budgetudvidelse på et område som det her, men det kan staten jo ikke gøre på hundrede og syvogtyve andre forskellige områder og samtidig fastholde en fornuftig vækstprocent i forhold til samfundsøkonomien. En vis ligestilling mellem de forskellige ordninger må der altså være.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det var en interessant argumentation, der før kom fra hr. Kim Andersen, som sagde, at vi jo må glædes over, at der er så meget grøde i teaterlivet ude omkring, og det blev så brugt som et argument for det her lovforslag. Jo, men det er jo den grøde og den vækst, der er, der er årsag til, at egnsteatret skal have et drag over nakken, hvilket jo er resultatet af det her lovforslag. Man roser sig på den ene side af, at det går vældig godt i det lokale teaterliv, og så siger man på den anden side: Nej, vi skal ikke have for meget vækst, I er nødt til at skære ned på det her område. Det hænger jo overhovedet ikke sammen.

Kl. 13.35

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg synes ikke, at hr. Holger K. Nielsen fremstiller det helt rigtigt. Der er sikret midler til, at egnsteatrene kan udvikle sig de år, vi med rimelighed kan se frem. Vi har en finmasket egnsteaterdækning i det her land, som supplerer de små storbyteatre, og som supplerer Københavns teatre og landsdelsscenerne. Men en prioritering vedstår vi der skal være, og vi vedstår også, at lige netop egnsteatrene pr. definition i den grad er og bør være lokalt forankret både med hensyn til ansvar og udspring af engagement.

Så synes vi altså også, at når man har haft sådan en vækst, som vi har noteret på det her om-

råde – med glæde – men tilsvarende også en fordobling af de offentlige udgifter over relativt få år, så er det også rimeligt, at der er en vurdering af: Er der bæredygtighed for alt det her i fremtiden? Er der publikum til det? Er der kreative kræfter, der kan fylde rammerne og budgetterne ud på ansvarlig måde?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det er en særpræget argumentation. Det går godt, men det må ikke gå for godt. Det er jo det, som ligger i hr. Kim Andersens måde at argumentere på. Det, som er rationalet bag det her, er jo ret beset, at man vil have styr på økonomien. Det er økonomitænkning, det er finansministerens klamme ånde, vi mærker i det her lovforslag.

Så siger hr. Kim Andersen: Jamen kan det nu gå, det hele? Er der ikke for mange? Det kunne man da overlade til det lokale niveau at finde ud af. Det, der jo netop er det fine her, er, at der på baggrund af den ordning, der har været indtil nu, er skudt en masse lokale initiativer op, en masse lokalt kulturliv op, en masse egnsteatre op, som jo bl.a. netop er skudt op, fordi der har været en refusionsordning.

Det er det, staten vil fjerne her, og det får ret store konsekvenser for det lokale kulturliv. Det er den sørgelige konsekvens af det her lovforslag.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg synes, at hr. Holger K. Nielsen ser på det her med nogle meget pessimistiske briller og også er lidt bagvendt i sin argumentation. Jeg snakker ikke om, at det ikke må gå for godt. Det må gerne gå rigtig godt, og det har det jo også gjort, men jeg synes ikke, der på dette snævre område i forhold til andre skal være en automatik, som gør, at staten skal matche, hvad man lokalt ønsker at støtte. Det skal ind i nogle rammer og prioriteres på lige fod med andre kulturelle aktiviteter. Alt andet vil jo være unfair over for andre kulturaktiviteter.

Jeg er slet, slet ikke så pessimistisk på det her område som hr. Holger K. Nielsen, men der kan vi jo være forskellige af natur.

At finansministeren vil søge en vis stringens i den statslige budgetlægning og bevillingsgivning, synes jeg kun er fornuftigt og rigtigt og en ordentlig varetægtelse af finansministerjobbet. At

han sådan skulle have en specielt klam ånde, har jeg nu aldrig nogen sinde lagt mærke til.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Venstres ordfører virker meget sikker på, at det her er det rigtige. Er der ikke bare en anelse bekymring for, at det lige præcis er kulturområdet, der kommer i klemme? Det har ikke sådan den samme folkelige status desværre, som omsorgen for ældre eller pasningen af børn har det i den lokale prioritering for de kommunalpolitikere, som jo sidder og skal have nogle budgetter til at hænge sammen, og som er under et meget stærkt overvågningspres fra den nuværende regering.

Altså i forhold til ældre, der har behov for omsorg, og børn, der har behov for pasning, er der så ikke en reel bekymring hos Venstres ordfører for, at det lige præcis er et gryende kulturengagement udeomkring, der bliver verftet til side med det her forslag, og som tidligere lige præcis har fået den håndsrækning, at der både var en krone fra kommunekassen og en krone fra staten?

Kl. 13.40

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Hvad angår egnsteatrenes stilling i det her forslag: Nej, der er jeg ikke i tvivl, og jeg vil være ærlig og tilstå, at hvis jeg havde været i tvivl, hvis Venstre havde været i tvivl, ville vi have været de første til at indrømme det.

Hvis vi så ser på spørgsmålet lidt mere generelt, som fru Jytte Andersen formulerer det, vil jeg gerne sige, at det bestemt er en bekymring, som vi ofte har haft, og som jeg ofte har haft. For det er rigtigt, at kulturbudgetterne, ikke bare for egnsteatre, men over en bred kam, ofte er oppe imod nogle lidt mere hardcore ønsker og prioriteringer i de kommunale budgetlægninger. Men det har den her situation jo ikke det store med at gøre.

Derimod ser jeg det forhold, at vi nu får nogle større, mere slagkraftige, mere dynamiske kommuner, som udtryk for, at der nu bliver reel mulighed for og forhåbentlig også vilje til at styrke kommunernes engagement i kulturlivet. Det tror jeg faktisk også vil ske, fordi det lige netop er et område, hvor man kan differentiere sig i forhold til nabokommunen og skabe et ekstraordinært godt tilbud for sine borgere og tilflyttere og derved markere sig positivt.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Det der med, at den her regering skulle have let ved at indrømme fejl, er nu ikke noget, man har åbenbart over for den undrende offentlighed tidligere, vil jeg godt sige ... (*Kim Andersen (V)*: Det er kun, fordi der er så få!) Ja, man kan jo diskutere, om der er få. Vi synes, der er temmelig mange og temmelig mange graverende fejl, bl.a. krigen i Irak, men det vedrører jo sådan set ikke teaterdiskussionen her.

Men jeg erindrer også, at Venstrefolk har været dybt bekymrede for den udvikling, der er på biblioteksområdet og har været det i nogle år, helt præcis fra det øjeblik, hvor biblioteksområdet blev lagt ud til ramkestyring. Der var en debat for nylig her i Folketinget, hvor flere gav udtryk for en dyb bekymring for en så bred folkelig institution, som bibliotekerne er.

Det er jo lige præcis et eksempel på, hvad det er for nogle budgetter, der bliver trængt, når kommunerne bliver klemt af en sparsommelig finansminister. Så jeg begriber simpelt hen ikke, at Venstres ordfører ikke kan have den mindste smule bekymring for, at egnsteaterområdet på lidt længere sigt også kommer ud for de økonomiske problemer, som der er inden for biblioteksområdet.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Nu skal vi jo ikke misforstå hinanden. For naturligvis kan man da sagtens stille scenarier op, som giver en bekymring for egnsteatrene om 7 år, om 10 år. Hvem ved noget om det? Det gør jo hverken fru Jytte Andersen eller jeg. Men hvorfor skulle egnsteatrene ikke på det tidspunkt indgå i en prioritering på lige fod med andre ting? Det kan jeg sådan set ikke finde et fornuftigt argument imod.

Med hensyn til bibliotekerne: Jeg husker jo, at der under den tidligere SR-regering, som fru Jytte Andersen var medlem af, på et tidspunkt blev givet en overordentlig stor yderligere bevilling til bibliotekerne – omkring 100 mio. kr. – og vi kunne så efterfølgende registrere, at det var en beskeden andel af de 100 mio. kr., der reelt var gået til biblioteksdrift. Det var altså et kommunalt ansvar, en kommunal prioritering. Så på den måde kan jeg godt følge fru Jytte Andersen i en vis bekymring for kulturlivet og kulturbudgetterne lokalt.

Men jeg siger så bare også, at de nye store kommuner bliver mere slagkraftige, mere pro-

fessionelle og får en større forpligtelse til at levere et allround servicetilbud til deres borgere, som lever op til forventninger og standarder i 2007. Og de vil blive målt på det, også hvad angår kulturen. Min egen hjemkommune, Skanderborg, har bevidst satset på kulturtilbud i mange år. Vi har haft succes med det, har fået mange gode, dygtige tilflyttere, som også har lagt mange skatte kroner i kommunekassen. Det kan svare sig.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Jytte Andersen.

Kl. 13.45

Jytte Andersen (S):

Forslaget her indeholder indiskutabelt mange gode tiltag, men desværre også et rigtig dårligt et, oven i købet et, som er udtryk for et klart aftalebrud.

Først til det gode: At egnsteaterdefinitionen skærpes, vil hæve niveauet generelt. Det vil give teatrene en større rolle at spille kunstnerisk, kulturpolitisk og lokalt i de yderområder, som disse teatre er tænkt til at betjene. Indføring af en konsulentordning vil øge fokus på kvaliteten i bevilningssystemet, og det vil give teatrene en vigtig sparringspartner. At konsulenterne så også får lidt penge til kvalitetsudvikling, gør kun sagen bedre.

Desuden slås det med forslaget fast, at uddele af de tidligere amtslige tilskud til egnsteatrene overtages af staten. Samtidig kan vi glæde os over, at både minimums- og maksimumsgrænsen for det fremunderbare kommunale tilskuds størrelse til det enkelte egnsteater er blevet hævet på finansloven.

Men glæden bliver nu kort. De gode tiltag bringes ud i et miljø, der i den nære fremtid som konsekvens af loven vil få noget helt andet at tænke på, nemlig et uværdigt og ukreativt slagsmål om utilstrækkelige midler. Indføring af en rammestyring på området er ikke bare et lodret aftalebrud, det er også en direkte hæmning af det kommunale mod til at støtte lokalt ambitiøst teater.

Uanset hvor mange gange ministeren fremhæver den løftede bevilling, vil området på længere sigt blive et nulsumsspil. Skal der være plads til nye initiativer, må gamle lide eller lukke. Hvad hjælper smukke ord om professionalisme og lokal forankring, hvad hjælper kvalitetsløft og faglig sparring, når teatrene er nødt til

at frygte for deres overlevelse, og når ethvert nyt initiativ på området nødvendigvis betyder forringelse af vilkår for de øvrige? Der bliver ikke hyggeligt ude i egnsteatermiljøet i de kommende år, hvis dette forslag går igennem.

Argumentet for rammestyring er økonomisk: Der er nok egnsteatre nu, og hvis ikke vi lægger en dæmper på det, bliver det for dyrt. Men egnsteaterreporten, som kulturministeren på vores varme opfordring nedsatte en arbejdsgruppe til at lave, fremkom jo netop med forslag til, hvordan den store vækst på området kunne styres – ud fra strengt kvalitative og faglige kriterier.

Vi var alle begejstrede for udvalgets forslag, vi har endnu ikke set dem virke, men allerede nu, hvor de blot er ved at blive iværksat, vil ministeren sammen med Dansk Folkeparti sikre sig den ønskede gevinst ved at underlægge kommunerne og den nye kvalitative ordning en kvantitativ spændetroje.

Det er med andre ord et godt forslag, som fuldstændig fratages sin mening af en destruktiv seler og livrem-mentalitet. Lad os dog se, hvordan konsulentordningen vil virke, før vi strammer økonomisk. Lad os se, hvad for noget kunst der kommer ud af en mere ambitiøs definition af egnsteater.

Vi ønsker teatrene tillykke med de gode tiltag i forslaget. Vi ønsker regeringen og Dansk Folkeparti held og lykke med deres eksklusive, nye parløb på egnsteaterområdet. Vi vil afvise at støtte forslaget.

I Socialdemokratiet foretrækker vi den varige glæde frem for den korte. Det egnsteaterlandskab, som forslaget tegner, vil om få år være en reduceret størrelse, hvor den konkurrence, der kunne dreje sig om kvalitet i et levende miljø, vil handle om overlevelse i et kortsynet og utrygt teatermiljø. Gæt selv, hvor vi mener kunsten så bliver af.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Louise Frevert.

Kl. 13.50

Louise Frevert (DF):

Dette er, som det også tidligere er blevet sagt, en del af finanslovaftalen mellem regeringen og Dansk Folkeparti for 2007. Men jeg tror da heller ikke, der er nogen i den her sal, der ikke synes, at vi har et blomstrende kultur- og teaterliv her i Danmark, og til dette lovforslag, der drejer sig om egnsteatrenes fremtid og de egnsteatre, der

er blevet etableret rundtomkring i Danmark, vil jeg nok sige, at det er meget vigtigt, at vi bevarer egnteaterkulturen som en del af det nærkulturelle miljø.

Derfor synes jeg også, at det er en god idé, at der i dette lovforslag er blevet sat ord på, hvad det egentlig er, man ønsker med et lokalt forankret egnteater, nemlig bl.a. at der bliver skærpede krav til egenproduktion, og at man skal have en kontinuerlig drift og en fast scene. Det vil gøre, at borgerne i deres lokalområde vil få en stærkere tilknytning til deres lokale egnteater, fordi der vil være et teater tilbud lige i nærheden af deres bopæl.

Som noget helt nyt bliver der tilknyttet egnteaterkonsulenter, der skal i dialog med teatrene. Det er en god idé, så der kan sikres en god kvalitet på de foreløbig 31 egnteatre, vi har her i Danmark.

Desuden bliver der etableret en egnteaterpulje, en kvalitetsudviklingspulje, der fordeles af egnteaterkonsulenterne, og den kan fordeles til de egnteatre, der søger. Det er meningen, at puljen skal bruges til udviklingsprojekter, som kan være opstået i egnteaterkonsulenternes dialog med teatrene. Kriterierne for fordelingen af puljen fastlægges af egnteaterkonsulenterne selv, men de skal godkendes i Kunstrådet, som også vil blive orienteret om puljens fordeling.

Faktisk synes jeg, det er alle tiders at få ansat disse konsulenter, som kan være med i en løbende dialog med teatrene og bruges som sparepartnerspartnere. Det er noget, som er blevet efterlyst ikke alene inden for de kunstneriske brancher, men inden for mange brancher, at man har nogle at sparre med, om jeg så må sige, så man ikke kun går og nusser rundt med sine egne ideer, men så man kan udveksle ideer og måske oven i købet få dem realiseret gennem nogle projekter.

I virkeligheden burde man måske tænke på at tage diskussionen op som en overordnet diskussion inden for alle de kunstneriske genrer, for i princippet er det jo lidt af det, som foregår på filmens område, hvor man har filmkonsulenterne, der sparrer med manuskriptforfattere og andre, som har brug for at diskutere deres projekt med en, som ikke lige er involveret i projektet, men som kan være i stand til at vurdere det hele objektivt. Det er en ny måde at tænke på, men jeg tror, det bliver fremtiden.

Jeg er meget tilfreds med denne nye refusionsordning for egnteatrene, da jeg tror, at den på sigt vil gavne miljøet, og vi må også huske

på, at det trods alt er mange penge, som egnteatrene får tilført.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Der er ikke nogen spørgsmål. Hr. Per Ørum Jørgensen som ordfører.

Per Ørum Jørgensen (KF):

Da den konservative kulturordfører ikke har mulighed for at være til stede, skal jeg på vegne af Det Konservative Folkeparti fremføre følgende:

De senere år er der sket en markant stigning i bevillingerne til egnteatrene. Det er glædeligt og udtryk for, at kommunerne prioriterer teatrene højt. Staten bruger målt i 2007-penge næsten dobbelt så mange penge som i 2000. Det er vi i Det Konservative Folkeparti glade for, for egnteatrene er vigtige for det lokale kulturliv. Der etableres en egnteaterkonsulentordning, hvor konsulenten skal rådgive om kvalitetsudvikling, og konsulenten får hjemmel til at indstille til Kunstrådet, om der skal ske bevilling eller ej. Det synes vi er en god måde til at sikre, at der opretholdes og videreføres et højt kvalitetsniveau, så også egnteatrene sikres et professionelt niveau.

Vi Konservative støtter forslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Med det her lovforslag risikerer man at dræbe dynamikken inden for egnteaterområdet, som jo udgør en vigtig del af kulturlivet i rigtig mange kommuner. Ganske vist bryster regeringen og Dansk Folkeparti sig af at have hævet bevillingen til egnteatre med 11,3 mio. kr. i 2007, således at der bevilges 46,5 mio. kr. Men dette øgede tilskud skal ses i lyset af den nye rammestyrte refusionsordning, man samtidig indfører.

Kl. 13.55

Hidtil har det jo været sådan, at staten har refunderet halvdelen af kommunernes udgifter til egnteatre. Valgte man at satse på et nyt kulturtilbud i kommunen, kunne man altså være sikker på at få halvdelen refunderet. Det gav kommunerne et stærkt incitament til at satse på kulturlivet. Nu skal der i stedet afsættes et fast beløb på finansloven, hvilket vil sætte et loft over udviklingen i antallet af teatre uden for landets største byer.

For sagen er jo den, at hvis mange kommuner vælger at satse på udvikling af kulturlivet i form af teatre, så falder den statslige refusion til det enkelte teater, og en ellers positiv udvikling sættes i stå. Som bl.a. teatrene selv har påpeget, er de ekstra penge, som er afsat i 2007, allerede brugt til dækning af udgifter til de nye teatre, man ved vil opstå, bl.a. i Maribo og i Svendborg, og, som vi tidligere i debatten i dag har været inde på, Gladsaxe Teater her i 2007.

Når der så samtidig skal sættes penge af til den nye konsulentgruppe, som er en vældig god idé, og som også Mogens Holm-udvalget anbefalede, viser beregningerne, at hvis det nuværende aktivitetsniveau skal opretholdes, er der allerede underskud fra 2008. Så i stedet for en positiv dynamik inden for det kommunale teaterliv får vi nu en krig om ressourcer mellem nye og gamle teatre.

Mon ikke det er finansministeren, der har vundet og dikteret kulturministeren, at der skal loft over udgifterne? Det er i hvert fald ikke kulturlivet og kommunerne, der har vundet.

Det Radikale Venstre synes, at ideen om en udviklingspulje er vældig, vældig god. Som vi også anbefalede i forbindelse med de drøftelser, vi havde i den daværende forligskreds, støtter vi forslaget om at etablere en konsulentordning. Som bl.a. fru Louise Frevert også har været inde på, er det fantastisk vigtigt, at de enkelte teatre har nogle at sparre med, så man ikke hele tiden går i sin egen verden.

Så der er absolut gode tiltag i det her forslag, men hvor ville jeg ønske, at regeringen havde stået fast på den aftale, vi på daværende tidspunkt indgik, i stedet for lige at putte en ny ting på, nemlig den her rammestyring, som vil få store konsekvenser for det decentrale teaterliv.

Det er så også set i lyset af det, der i øvrigt sker inden for dansk teater. Tidligere i dag har jeg gjort rede for den konsekvens, det har for egnsteaterordningen, at Københavns Teater har fået autonomien til selv at bestemme, hvor mange teatre der skal være i ordningen.

Men de ord overlader jeg lovforslaget til udvalgsbehandlingen og tilkendegiver samtidig, at Det Radikale Venstre ikke vil kunne stemme for.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg synes altså, at fru Elsebeth Gerner Nielsen er alt for pessimistisk i behandlingen af det her forslag; jeg deler slet ikke den bekymring, som ordføreren giver udtryk for.

Men når jeg markerer her og nu, er det, fordi det nu er anden gang i dag, at fru Elsebeth Gerner Nielsen nævner tallet 46,5 mio. kr. fra staten til egnsteatrene. Og nu skal vi ikke gøre det her til kommaregning i Folketingssalen og sidde og lægge tal sammen og plusse og dividere osv., men det, som fru Elsebeth Gerner Nielsen siger, er bare helt galt – det er jeg nødt til at slå fast.

Uden at jeg vil gøre mig til en, der skal sidde og regne kommaerne ud og de små decimaler, vil jeg sige, at den offentlige bevilling til egnsteatrene er ca. 70 mio. kr. – ca. 70 mio. kr. Og når jeg tillader mig at påpege det her, og det er ikke for at være en pernittegryn, er det altså, fordi der er en forskel på 46,5 mio. kr. og 70 mio. kr., som er væsentlig i den her sammenhæng. Derfor vil jeg gerne bede fru Elsebeth Gerner Nielsen om at berigtige sine tal eller i hvert fald efterfølgende lige sætte sig ordentligt ind i dem, så hun ikke farer i byen med forkerte tal.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg skal ikke kunne sige, hvad der er årsag til, at hr. Kim Andersen og jeg har forskellige tal, men jeg kunne forestille mig, at det, der er sket, er, at hr. Kim Andersen medtager den bevilling, som er overgået fra amterne til staten. Men det er jo ikke nogen nye penge, der er kommet ind. Så det, jeg regner med, er den rene statslige bevilling.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jamen bare for god ordens skyld: Det, fru Elsebeth Gerner Nielsen siger her, er ikke korrekt. Vi skal ikke køre mere i det nu, men jeg indrømmer også, at fru Elsebeth Gerner Nielsen skal have adgang til det ordentlige materiale, der ligger i finansloven, hvis bare fru Elsebeth Gerner Nielsen vil love mig så bagefter at sætte sig ind i det, for der er i forbindelse med egnsteatre utrolig stor forskel på, om vi snakker 46,5 mio. kr., eller om vi snakker omkring 70 mio. kr. Det kan vi vel være enige om.

Kl. 14.00

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I virkeligheden er bevillingerne jo større end både de 46,5 mio. kr. og de 70 mio. kr., fordi kommunerne også kommer med penge, så jeg tror såmænd, at vi kommer frem til, at både hr. Kim Andersen og jeg har ret. Under alle om-

stændigheder må vi så henholde os til sagkundskaben, bl.a. Mogens Holm, som jo har lavet en beregning, der viser, at den ekstrabevilling, som staten har afsat i 2007, allerede i 2008 vil være ædt op, fordi der kommer nye teatre til. Så det her med, at bevillingen er vokset enormt, er jo simpelt hen ikke sandt.

Bevillingen er ikke større, end den ville have været, hvis vi havde ladet refusionsordningen fortsætte. Allerede i 2008 er den afsatte bevilling mindre, end den ville have været, hvis vi havde bevaret refusionsordningen. Så alt andet lige betyder det her færre penge til det decentrale teaterliv, og det kan jeg simpelt hen ikke forstå at Venstre kan være med på.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Holger K. Nielsen.

Holger K. Nielsen (SF):

Det her lovforslag viser, hvor galt det kan gå, når regeringen laver snævre finanslovaftaler med Dansk Folkeparti: Aftaler med andre partier bliver brudt. Og jeg må sige, at det er overraskende, at kulturministeren i forhandlingerne om finansloven ville acceptere, ville stå model til, at han på den måde måtte bryde en aftale, der er lavet af et bredt flertal her i Folketinget, om at fastholde refusionsordningen, men så skulle det ikke være.

Aftaler er brudt med de mennesker i teaterverdenen, der har arbejdet med hele den her problemstilling. Det var en helt, helt klar forudsætning for det udvalgsarbejde, der blev sat i gang, at man skulle fastholde refusionsordningen. Og det er så også årsagen til, at der over en bred kam – en bred kam – hele vejen rundt er en kraftig modstand imod det her lovforslag.

Hvis ikke kulturministeren var bundet af sin finanslovaftale med Dansk Folkeparti, og hvis ikke det i den her sag havde været finansministeren og hr. Kristian Thulesen Dahl, der havde ført kulturpolitik – oh skræk, oh ve, som det kan gå, når de to herrer gebærder sig ind på det område – kunne man måske have fået en fornuftig diskussion, men tilsyneladende er kulturministeren bundet på hænder og fødder af den aftale om finansloven, der er lavet.

Det er skidt. Det er ikke mindst skidt for det lokale teaterliv. Det er også blevet bekræftet tidligere her i dag, at årsagen til, at man fremsætter det her lovforslag, er, at man vil have mere styr

på økonomien på et område, der går alt, alt for godt. Og det er det absurde her.

På den ene side bryster man sig af, at der er grøde i det lokale kulturliv. Kulturministeren tager rundt i hele landet og klipper snore over og praler af, hvor godt det går med kulturlivet. På den anden side, når det kommer til at gå for godt, så falder hammeren. Det er altså tilfældet her, og det får som konsekvens, at der bliver sat færre ting i gang, det får som konsekvens, at der er ting, der vil lukke. Det er den helt klare melding ude fra landet, at det her vil få ganske, ganske store konsekvenser for det lokale teaterliv. Det er ærgerligt, og derfor må vi i allerhøjeste grad beklage, at man er gået væk fra refusionsordningen til fordel for en rammestyring.

Der er andre ting i lovforslaget, der er udmærkede, men den overordnede økonomiske model for det her indebærer, at vi ikke kan støtte lovforslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Den sidste ordfører er hr. Per Clausen.

Per Clausen (EL):

Jeg forstår meget godt, at hr. Holger K. Nielsen er utilfreds med ministeren i den her sag, ikke mindst fordi det, at man bevarede refusionsordningen, jo var et af de vigtige resultater, som Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre og SF opnåede i tilknytning til, at man stemte for en løsning vedrørende strukturreformen på det kommunalpolitiske område.

KL 14.05

Det var jo faktisk så godt, at jeg dengang roste Socialdemokraterne, SF og De Radikale, fordi de dog på dette område havde fået noget ud af at forhandle med regeringspartierne også i tilknytning til strukturreformen, hvad jeg syntes det måske kneb meget med på andre områder. Men man må jo sige, at nogle sejre ikke er ret langvarige. Nu kan det jo være lige meget, om man snyder de der tre partier en lille smule – det må de jo finde ud af hvordan de vil håndtere.

Men det, der er problemet her, er selvfølgelig også, at det får en kulturpolitisk negativ effekt. Der er jo ikke nogen tvivl om, at når den her beslutning bliver truffet og bliver, som den er, er det af finanspolitiske årsager. Det er selvfølgelig en pine for Finansministeriet at se på, at man har et område, hvor der eksisterer en refusionsordning, fordi det strider mod alle økonomers logik. Det må være sådan, at man sætter en ram-

me, og så må der ikke bruges en krone mere, ellers mister man jo fuldstændig kontrollen.

Det, der er problemet i den tænkning, er jo, at der her trods alt er tale om et forholdsvis lille område set i forhold til finansloven som helhed. Uanset om det skulle være hr. Kim Andersens eller fru Elsebeth Gerner Niensens tal, der er rigtige, er tallene under alle omstændigheder dog af begrænset betydning for finansloven og for den danske stats muligheder for at få det til at løbe rundt. Det tror jeg også hr. Kim Andersen er enig i.

Men man har altså alligevel valgt den tilgang, på trods af at man jo har haft et system, som har virket som en motor med hensyn til at få sat gang i teaterlivet udeomkring i landet, hvor folk, der har nået min alder, godt kan huske, at det der med, at der er teatre i utrolig mange byer, er noget forholdsvis nyt. Det er jo, fordi man har haft den her refusionsordning.

Så har man sagt: Jamen vi vil ikke have den her automatik, vi vil ikke have sådan en kulturpolitisk automatik, der sikrer, at hvis kommunerne vil tage et initiativ på det her område, så går staten ind og støtter, for vi vil i stedet for erstatte den her automatik med en politisk prioritering.

Vi kunne også vælge at sige, at den kulturpolitiske automatik bliver erstattet af en finanspolitisk automatik, sådan at man, når man ude i en kommune skal tage stilling til, om man vil oprette et nyt teater, i hvert fald med sikkerhed kan vide, at det får negative konsekvenser for egnsteatre i andre dele af landet. Det generer selvfølgelig ikke nødvendigvis folk i kommunerne, men det generer jo i hvert fald egnsteatrene. Så det er udgangspunktet: Hvis der fortsat kommer nye teatre, hvis der fortsætter med at være vækst, hvis kommunerne ønsker at give flere penge til de her områder, ja, så ender det med for andre teatre andre steder i landet at betyde, at det får en negativ effekt.

Så man har altså erstattet en automatik, som i hvert fald havde et kulturpolitisk godt sigte og et kulturpolitisk godt resultat, med en anden finanspolitisk automatik, som måske sikrer nogle få millioner kroner ekstra til statens bugnende overskud, men som i hvert fald har en meget negativ effekt kulturpolitisk.

Der er også et eller andet paradoksalt i, at man laver konsulentordninger og andre tiltag, når formålet er det meget, meget prisværdige og smukke, at man vil højne kvaliteten, samtidig med at man også lægger en stramning ind i for-

hold til det økonomiske niveau, som vel også har nogen betydning.

Ud over selvfølgelig at have en stor kulturpolitisk betydning – fordi der jo også i egnsteatrene er sket en kulturel og teatermæssig udvikling, også en udvikling, som måske ikke sker i de større og mere etablerede forsamlinger – har det selvfølgelig også en stor negativ effekt på den oplevelse, man har udeomkring i landet af, at man har mulighed for at komme ind og se teaterforestillinger, hvis vi ikke fortsat har en udvikling og en vækst på det her område.

Ikke overraskende indtager Enhedslisten det synspunkt, at vi vil stemme imod det her lovfor-slag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Så er det kulturministeren.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Nu har vi jo gennem nogle måneder været igen-nem en meget indgående drøftelse af regeringens forslag til en ny egnsteaterordning. Der har været nogle bemærkninger, vi har drøftet det i et samråd, der har været spørgsmål her i salen, men alligevel vil jeg på grund af nogle af de – synes jeg – misforståelser, der har været, godt prøve sådan lidt at samle tråden op i forslaget.

Den nye egnsteaterordning indebærer, at der indføres rammestyrt af bevillingen til statsrefusion af kommunale udgifter til egnsteatre. Ordningen er i øjeblikket løvbunden med en fast refusion på 50 pct. Men her skal man jo ikke glemme udgangspunktet for indførelsen af rammestyrt. Derfor synes jeg også, det er vigtigt med lidt talgymnastik her:

I 2001 brugte staten 39,6 mio. kr. på egnsteatre. I år vil staten bruge 66,8 mio. kr. på egnsteatre, eksklusiv det amtslige tilskud, så hr. Kim Andersen havde ret. Til næste år vil vi bruge meget tæt på 70 mio. kr.

Kl. 14.10

De tal er alle i 2007-priser og som nævnt uden at medregne de amtslige penge, som i år gives som direkte statslige tilskud. Så vi giver egentlig fra statens side noget mere end det, og tallene er fuldstændig sammenlignelige.

Så det, der er udgangspunktet her, er, at staten altså næsten har fordoblet tilskuddet til egnsteatre, siden vi trådte til som regering i 2001. Det må man jo sige er noget af en forbedring af forholdene for egnsteatrene i Danmark. Der må man vælge at se det under et. Det er en behård prioritering, der har gjort, at vi bruger

så mange penge på egnsteatrene, som vi gør, og det bør man jo glæde sig over.

Nå, alt det diskuterede vi jo også i det samråd, vi havde før jul. Med de bevillinger, vi har givet nu her, betyder det, at vi kan garantere, at alle får 50 pct. refusionen i 2007, også de tre nye teatre, vi ved der er, Gladsaxe, BaggårdTeatret i Svendborg og NørregadeTeatret i Maribo. De er også dækket ind af den her refusion.

På samrådet for et stykke tid siden fik jeg også korrigeret en anden påstand om, at det var finansministeren, der skulle have været den onde mand med den grimme ånde, blev der vist sagt, som så at sige havde taget initiativ til det her forslag. Jeg kan rolig sige her fra Folketingets talerstol, som jeg også sagde på det åbne samråd: Det initiativ kunne komme ét sted fra, og det er fra Kulturministeriet. Ét eneste sted.

Vi bruger rigtig mange penge på egnsteatrene. Det her er en prioritering af egnsteatrene, samtidig med at vi får gennemført hele konstruktionen med egnsteaterkonsulenterne, og samtidig med at vi ikke for fremtiden behøver at sige: Nej, nu skal vi tage penge fra det øvrige kulturområde for at finansiere egnsteatrene. For med den finanslovaftale, vi lavede med Dansk Folkeparti, satte vi et ekstra tocifret millionbeløb af til egnsteatrene. Så egnsteatrene har fået bedre økonomiske forhold, end de har haft nogen sinde før i danmarkshistorien.

Der er altså sket en vedholdende og meget markant stigning i bevillingerne, som fortsætter både i år og til næste år. Det er en glædelig udvikling, som er udtryk for, at kommunerne har givet kvalitetsteater en stadig højere prioritet. Det har regeringen gennem hele perioden bakket op om. Som sagt får området en yderligere økonomisk opprioritering i år og til næste år.

Så ved jeg godt, at der er nogle af ordførerne fra oppositionen – som jeg ellers har meget stor respekt for på teaterområdet – der har sagt, at der jo ikke er tale om en rigtig opprioritering, for bevillingen skulle jo alligevel være steget under den løbende ordning. Men jeg kan love, at der er tale om en benhård prioritering, en benhård prioritering, som betyder, at vi næsten har fordoblet bevillingen til egnsteatrene i løbet af de sidste 6 år.

Det er jo ikke matadorpenge, som bevillingen bliver forøget med i år og til næste år. Det er helt rigtige menneskepenge, som jo altså kunne være blevet brugt til andre gode tiltag inden for kulturen. Nu har vi blot skaffet nye penge ind til

kulturen for at være med til at finansiere egnsteatrene.

Vi har så valgt at bruge dem på det her område, fordi vi synes, at et godt og landsdækkende teaterudbud er en meget vigtig kulturpolitisk målsætning, men vi må også hele tiden prioritere og ikke bare tage penge fra andre kulturområder for at give til egnsteatrene.

Så også i år og til næste år opprioriterer vi egnsteaterområdet, og det er ikke tricks eller fiks fakserier, det er gode, solide danske kroner, som vil betyde et øget teaterudbud rundt omkring i hele landet. Det er kendsgerningen, og det er ikke til diskussion. Der har aldrig været så mange penge til egnsteatrene, som der er i år og næste år – aldrig nogen sinde.

Men det er jo klart, at der er grænser for, hvor meget vi fra statens side yderligere kan opprioritere bevillingerne til egnsteatre, når det bliver taget fra andre kulturpolitiske områder. Samtidig har vi på egnsteaterområdet også nogle nye stærke aktører i form af de nye stærke kommuner, der i sig selv utvivlsomt vil give området et betydeligt, ekstra løft i de kommende år.

Hvad angår kommunernes indsats, tror jeg heller ikke på det fremførte argument om, at en variabel refusionsprocent vil ødelægge deres incitament til at satse på kvalitetsteatre. På andre områder som musikskoler og museer har vi i årevis haft rammestyrede refusionsordninger, uden at kommunerne på nogen som helst måde har mistet incitamentet til at gøre en indsats.

Den nye egnsteaterordning indeholder også en række andre elementer, der skal sikre en fortsat stærk kvalitetsudvikling på egnsteaterområdet. De elementer ligger i forlængelse af anbefalingerne fra den arbejdsgruppe vedrørende egnsteater, som afgav rapport til Kulturministeriet i foråret 2006.

Der er tale om tiltag, der skal sikre, at alle de teatre, der indgår i ordningen, arbejder på det niveau, som man heldigvis efterhånden kan forvente af dansk teater.

Kl. 14.15

For det første indgår der en præcisering og opstramning af kravet om, at et egnsteater skal have en kontinuerlig drift og en fast scene. Egnsteater skal være på et ordentligt professionelt niveau og have en karakter, så det også kan skabe et levende teatermiljø omkring sig.

For det andet indgår der jo også som noget nyt en egnsteaterkonsulentordning. Egnsteaterkonsulenterne skal rådgive om kvalitetsudvikling for teatrene og vil også fremover få rådig-

hed over en pulje til brug for konkrete kvalitetsudviklingsprojekter. På den måde får alle egnsteatrene en konstruktiv sparringspartner i arbejdet med at styrke den teatermæssige kvalitet. Egnsteaterkonsulenterne skal også udarbejde evalueringer, så vi får et bedre overblik over udviklingen på området.

Skulle der være teatre, hvor kvaliteten ikke lever op til, hvad man kan forvente, og hvor mulighederne for udvikling synes udtømte, vil konsulenterne i sidste ende også have den mulighed at indstille til Kunstrådet, at statsrefusionen skal ophøre. Når man bruger så betydelige statslige midler, som man gør i denne ordning, bør der også være en sikkerhed for, at teatrene lever op til et niveau, som man fagligt kan forsvare at støtte.

Jeg er sikker på, at alle vi her i salen er tilhængere af et stærkt og landsdækkende teatermiljø. Det forslag, som vi behandler her, skaber nogle nye redskaber til en styrket kvalitet i hele teatermiljøet.

Op ja, forslaget indebærer indførelse af en rammestyring, men det skal også ses i forbindelse med en økonomisk aftale, som både i år og næste år indebærer en yderligere omprioritering af ressourcer fra statens side hen til kulturområdet, ikke et løfte om en økonomisk opprioritering uden ende i form af en fortsat lovbunden ordning, men dog så langt, som vi nu engang er i stand til at prioritere i en verden med flere gode formål end tilgængelige. Det taler for sig selv, at der er sket en fordobling af bevillingen – næsten i hvert fald – i de sidste 6 år.

Så jeg mener ikke, at nogen af os, for hvem et landsdækkende teatermiljø står som en vigtig kulturpolitisk målsætning, behøver at være bekymret over at bakke op om dette lovforslag, som jeg tror vil styrke egnsteatrene rundt omkring i det danske land. Man får nogle egnsteaterkonsulenter, man kan sparre med. Der kommer nogle kvalitetskrav, samtidig med at vi putter flere penge ind i ordningen.

Så det ønske, der har været fra fru Jytte Andersen og fru Elsebeth Gerner Nielsen, om at kigge på det her område og styrke området, synes jeg også bliver opfyldt, for vi prøver på at kigge på de ting, som Mogens Holm-udvalget har anbefalet, og vi har taget alle de anbefalinger, der er kommet, til os og har gjort dem til del af det forslag, som vi behandler her i dag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. Jeg beder ministeren vente et øjeblik, for fru Elsebeth Gerner Nielsen ønsker at stille et spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nu er det ikke, fordi vi skal blive ved med at dunke hinanden oven i hovedet med, hvor meget der er afsat. Jeg vil bare sige, at det tal, jeg refererede til i min ordførertale, er det, der står i finansloven under § 21.23, punkt 48, hvor der er afsat 46,5 mio. kr. Jeg er så selvfølgelig godt klar over, at der ud over det bliver givet bevillinger i forskellige puljer osv. Men det, jeg forholdt mig til her, er den udvikling, der har været i § 21.23.

Det, jeg vil spørge om, er, om ministeren vil garantere, at den procentvise stigning i den bevilling, regeringen afsætter på finansloven til egnsteaterområdet, vil være lige så høj som den økonomiske udvikling, der takket være refusionsordningen har været inden for egnsteaterområdet de sidste 6 år, hvor ministeren siger at bevillingen næsten er fordoblet.

(Kort bemærkning).

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jamen det, der ligger i den aftale, som vi lavede i finansloven, er jo, at vi har sikret et fast beløb til egnsteatrene fremover, på samme måde som vi har faste beløb på museumsområdet og musikskoleområdet, hvor det for øvrigt fungerer aldeles tilfredsstillende. Med hensyn til økonomien er den jo krystalklar. Staten bevilgede i 2000 37,5 mio. kr. i faste 2007-priser til egnsteatre, i 2001 39,6 mio. kr., i 2007, som vi er i nu, 66,8 mio. kr., og i 2008 vil vi bevilge 69,1 mio. kr. og i 2009 69,6 mio. kr.

Det er tallene, som de er, og det er uden de amtslige tilskud, som staten så har overtaget, og det vil sige, at staten jo principielt set giver endnu flere penge end det, for de penge kunne man jo vælge at bruge på nogle andre ting, hvis man ville, men vi har valgt at bruge dem på egnsteatrene.

Så det er en gunstig økonomisk situation, egnsteatrene er i, og det vil have som konsekvens, at egnsteatrene får 50 pct. i refusion, som de har fået også de andre år, samtidig med at der er kommet tre nye teatre.

Kl. 14.20

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen, sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil bare gentage, at jeg refererer til det tal, der er i finansloven for 2007, den vedtagne finanslov. Og jeg fik ikke svar på mit spørgsmål, synes jeg.

Altså, der er jo sket en fordobling i bevillingen til egnsteaterområdet takket være refusionsordningen og takket være automatikken. Og det, jeg spørger ind til, er, om ministeren vil være med til at sikre, at den gode udvikling, der har været inden for hele egnsteaterområdet, vil fortsætte, så man altså sørger for hele tiden at øge bevillingen svarende til den vækst, man ellers ville have fået, hvis vi havde bevaret refusionsordningen. Vil ministeren garantere det?

For hvis ministeren kan garantere, at bevillingen på finansloven altid vil være lige så god, som den var, dengang egnsteatrene fik 50 pct. refusion fra staten, jamen så vil jeg sige, at så har regeringen selvfølgelig ret i, at vilkårene for egnsteatrene er lige så gode i fremtiden, som de har været tidligere. Men vil ministeren her i dag love, at vi ser en sådan bevillingsudvikling?

(Kort bemærkning).

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Nu skal det jo ikke være sådan en semantisk diskussion, men uanset hvordan man vender og drejer det, og uanset hvordan man opgør det, har egnsteatrene det jo bedre i dag, end de havde for 5 år siden, uanset hvad. Det kan jo slet ikke diskuteres, forstået på den måde, at der i hvert fald er givet 80-90 pct.s forøgelse af budgettet – og det er jo det samlede landskab, man skal se på – samtidig med at hvert enkelt teater, der eksisterede dengang, i hvert fald har mindst de samme økonomiske vilkår i forhold til 50-procents-refusionen. Så egnsteatrene har det bedre, end de nogen sinde har haft det.

Så er jeg enig med spørgeren i, at vi skal sørge for, at der stadig væk er udviklingsmuligheder

for egnsteatrene, og det er derfor, vi bl.a. har bevilget nogle ekstra penge uden om det her til egnskonsulentordningen og til en udviklingspulje, så der er nye penge til egnsteatrene, som de kan udvikle sig for, og så de kan gå i dialog med egnsteaterkonsulenterne om, hvordan de udvikler teatrene kvalitativt. Og det er der, hvor vi kan se en udvikling, nemlig i kvaliteten af egnsteatrene i årene frem.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 20. februar 2007 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 14.23